

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górásza a sudcov JUDr. Vladimíra Maguru a JUDr. Sone Mesiarkinovej, v právnej veci navrhovateľa **S. S.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. M. B., advokátom v Ž., proti odporcovi **M. S.**, bývajúcemu v P., zastúpenému JUDr. O. P., advokátom v P., **o 6 638,78 eur (200 000 Sk)**, vedenej na Okresnom súde v Považskej Bystrici pod sp.zn. 5 C 7/2004, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 29. novembra 2007, sp.zn. 4 Co 176/2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa **z a m i e t a**.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 268,56 eur, k rukám JUDr. O. P., advokáta v P., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd v Považskej Bystrici rozsudkom z 25. októbra 2004 č.k. 5 C 7/04 – 37 zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 200 000 Sk a náhradu trov konania vo výške 49 292 Sk, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že účastníci uzavreli sprostredkovateľskú zmluvu podľa § 774 a nasl. Občianskeho zákonníka, na základe ktorej navrhovateľ pre odporcu zabezpečil činnosti spojené s kúpou nehnuteľnosti a preto mu patrí odmena, ktorej výšku odporca nerozporoval. O trovách konania rozhodol

podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Opravným uznesením zo dňa 23. novembra 2004 v zmysle § 164 O.s.p. opravil výrok rozsudku o trovách tak, že odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania titulom súdneho poplatku vo výške 10 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 49 292 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie odporcu rozsudkom z 13. októbra 2005 sp.zn. 4 Co 11/05 (v poradí prvým) rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením zmenil tak, že návrh zamietol. Navrhovateľ a zaviazal zaplatiť odporcovi náhradu trov konania vo výške 86 071,50 Sk k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil. Mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že činnosť navrhovateľa nenaplnila pojmové znaky sprostredkovateľskej zmluvy v zmysle § 774 Občianskeho zákonníka. Navrhovateľ nevyhľadal zmluvného partnera pre odporcu, predaj nehnuteľnosti bol verejný, navrhovateľ len sprostredkoval jedno stretnutie s Ing. H., ktorý zastupoval predávajúceho pri jednaniach o kúpe nehnuteľnosti. Navrhovateľ v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal ani uzavretie dohody o výške odmeny s odporcom. V tomto smere bol záver súdu prvého stupňa v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním, keď odporca popieral v každom svojom vyjadrení zmluvný vzťah s navrhovateľom. Mal za to, že navrhovateľ neunesol v konaní dôkazné bremeno, a preto návrh zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 224 ods. 2 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Na dovolanie navrhovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 25. apríla 2007 sp.zn. 3 Cdo 63/2006 zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konania z dôvodu, že konanie odvolacieho súdu bolo postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Vytkol odvolaciemu súdu, že ak sa chcel odchyliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa, mal dokazovanie v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovať, vrátane dokazovania výsluchom účastníkov a svedkov, na ktorých výpovede sa v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolával. Len takýto postup odvolacieho súdu by bol v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občianskoprávneho konania.

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 29. novembra 2007 sp.zn. 4 Co 176/2007 vo veci opätovne rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením zo dňa 23. novembra 2004 zmenil tak, že návrh navrhovateľa zamietol. Navrhovateľovi uložil

povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania vo výške 103 692,50 Sk do troch dní. V intenciách uznesenia dovolacieho súdu doplnil dokazovanie opakovaným výsluchom účastníkov konania, ako aj svedkov Ing. R. H., Ing. M. K. a E. S.. Z takto doplneného dokazovania mal preukázané, že navrhovateľ s odporcom boli dlhoroční priatelia. Odporca mal záujem na účely podnikania odkúpiť nehnuteľnosť – nebytové priestory bývalej pobočky V. v P.. Odporca sa o predaji tejto nehnuteľnosti dozvedel tak, že priamo na bývalej pobočke V. v P. bola napísaná ponuka na predaj za 2 milióny Sk. Táto ponuka bola verejná a ktorýkoľvek záujemca o kúpu bol vyzvaný, aby v prípade záujmu sa kontaktoval s pobočkou V. v T. Navrhovateľ navrhol odporcovi, že prostredníctvom svojho známeho Ing. K. dohodne stretnutie s kompetentným pracovníkom V. v T. Ing. H.. Z výsluchu účastníkov, ako aj svedka Ing. K. vyplynulo, že Ing. K. sa osobne poznal so zástupcom V. v T. Ing. H., s ktorým dohodol termín stretnutia. Na tomto stretnutí boli prítomní navrhovateľ, odporca, Ing. K. a zástupca predávajúceho Ing. H.. Odporca na tomto jednaní oznámil Ing. H., že nehnuteľnosť má záujem odkúpiť za kúpnu cenu 1,5 milióna Sk. Z výsluchu svedka Ing. H. nesporne vyplynulo, že nehnuteľnosť bola dlhú dobu nepredajná, keď predaj nehnuteľnosti – pobočky V. v P. bol schválený ešte v roku 1998 a tento predaj bol neúspešný. Neúspešné bolo aj výberové konanie, ako aj predaj cez realitnú kanceláriu. Svedok Ing. H. na odvolacom pojednávaní uviedol, že v čase záujmu odporcu o kúpu nehnuteľnosti nemali ďalších iných záujemcov a bolo snahou predávajúceho predaj nehnuteľnosť akémukoľvek záujemcovi. Svedok Ing. H. na prvom stretnutí s účastníkmi konania a svedkom Ing. K. oznámil odporcovi, že o jeho návrhu o odkúpenie nehnuteľnosti za kúpnu cenu 1,5 milióna Sk nemôže rozhodnúť, návrh odporcu na uzavretie kúpnej zmluvy predložil na rozhodnutie Ústrediu V. v B.. Predstavenstvo V. v B. akceptovalo ponuku odporcu na uzavretie kúpnej zmluvy za kúpnu cenu 1,5 milióna Sk. Následne prebiehali stretnutia medzi Ing. H. a odporcom, na ktorých sa dojednávali ostatné podmienky uzavretia kúpnej zmluvy, ktorú potom odporca uzavrel s predávajúcim vo februári 2001. Jediná činnosť navrhovateľa teda spočívala v tom, že sprostredkoval stretnutie odporcu s Ing. H. prostredníctvom Ing. K.. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že napísal pre odporcu písomnú žiadosť o odkúpenie nehnuteľnosti, tieto svoje tvrdenia okrem svedeckej výpovede svojej manželky E. S. žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal. Svedeckú výpoveď manželky navrhovateľa E. S. vyhodnotil odvolací súd za nevierohodnú, s prihliadnutím na rozpory medzi jej výsluchom a rozpory medzi tvrdeniami navrhovateľa. Ďalšie tvrdenia navrhovateľa uvádzané až v odvolacom konaní, že jednal s predávajúcim aj následne na vypracovaní návrhu kúpnej zmluvy boli účelové, keď boli vyvrátené samotnou svedeckou výpoveďou E. S. a navrhovateľ napokon sám doznal, že návrh

zmluvy odovzdal odporcovi. Z vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa, ako aj z opakovaného dokazovania odvolacím súdom bolo nesporné, že navrhovateľ sa zúčastnil len prvého stretnutia s Ing. H., jediná činnosť navrhovateľa spočívala v tom, že sprostredkoval toto stretnutie prostredníctvom Ing. K.. Podľa názoru odvolacieho súdu táto činnosť navrhovateľa nenaplnila pojmové znaky sprostredkovateľskej zmluvy v zmysle § 774 Občianskeho zákonníka. Navrhovateľ nevyhľadal zmluvného partnera pre odporcu, keď predaj nehnuteľnosti bol verejný, odporca sa o predaji dozvedel sám, navrhovateľ spolupôsobil len tak, že sprostredkoval stretnutie odporcu s kompetentným pracovníkom V. v T. Ing. H.. Navrhovateľ sa žiadnym aktívnym konaním nepričinil o to, že odporca kúpnu zmluvu s predávajúcim uzavrel, žiadnym spôsobom sa nezaslúžil o zníženie kúpnej ceny, keď o návrhu odporcu o zníženie kúpnej ceny rozhodovalo Ústredie V. v B. a toto rozhodnutie navrhovateľ ani Ing. K. nijako nemohli ovplyvniť. Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ žiadnym dôkazom nepreukázal ani uzavretie dohody o výške odmeny s odporcom, pričom určenie odmeny je podstatnou náležitosťou sprostredkovateľskej zmluvy. Aj keď svedok Ing. K. na odvolacom pojednávaní uviedol, že medzi účastníkmi bola dojednaná odmena 200 000 Sk za sprostredkovanie kúpy nehnuteľnosti, táto jeho výpoveď bola v rozpore s jeho výpoveďou vykonanou pred súdom prvého stupňa, kde uvádzal, že na výšku odmeny si nepamätá. Vzhľadom na tieto rozpory vo svedeckej výpovedi Ing. K., odvolací súd ju vyhodnotil ako nevierohodnú a k tvrdeniam svedka neprihliadal. Odvolací súd vytkol súdu prvého stupňa, že v rozpore s vykonanými dôkazmi v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že výšku odmeny odporca nerozporoval. Tento názor súdu nemal oporu vo vykonanom dokazovaní, je priamo v rozpore s vykonanými dôkazmi, keď odporca od počiatku a v každom svojom vyjadrení popieral akýkoľvek zmluvný vzťah s navrhovateľom a dohodu o provízií. Dôkazné bremeno o uzavretí sprostredkovateľskej zmluvy s odporcom v konaní spočívalo na navrhovateľovi, ktorý podľa názoru odvolacieho súdu dôkazné bremeno neunesol, keď nepreukázal, že jeho činnosť naplnila znaky sprostredkovateľskej zmluvy.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol odvolaním navrhovateľ. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 238 ods. 1 a odôvodnil ho dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Žiadal rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť „súdu prvého stupňa“ na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, keď tento dospel napriek doplnenému dokazovaniu, v rámci ktorého boli vypočutí viacerí svedkovia, opätovne k nesprávnemu záveru, že nedošlo k uzavretiu sprostredkovateľskej zmluvy

a dohody o odmene. Mal za to, že jeho činnosť pri sprostredkovaní kúpy nehnuteľnosti naplnila pojmové znaky sprostredkovateľskej zmluvy a k uzavretiu kúpnej zmluvy zo strany odporcu aj došlo, pričom bez dohodnutej provízie by túto činnosť pre odporcu nevykonával. Namietal právny záver odvolacieho súdu, podľa ktorého jediná činnosť navrhovateľa spočívala v tom, že sprostredkoval stretnutie odporcu s Ing. H. prostredníctvom Ing. K.. Považoval za právne irelevantné či sprostredkovateľ vykoná, resp. nevykoná ďalšie právne úkony súvisiace s predajom, ako skoncipovanie zmluvy, a tiež mal za irelevantné, či sprostredkovateľ zastupuje záujmy kupujúceho alebo predávajúceho.

Odporca vo svojom vyjadrení žiadal dovolanie navrhovateľa ako nedôvodné zamietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania vo výške 13 680 Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním je možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237

O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, ibaže by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Dovolací súd je podľa zákona (§ 242 ods. 1 O.s.p.) viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p., a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale aj podľa ich obsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedenú zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Výskyt žiadnej uvedenej vady dovolací súd v konaní nezistil a ani dovolateľ takúto vadu nenamietal.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak na ňu dovolanie nepoukazuje, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Medzi takéto vady patrí skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Ani takáto vada nebola dovolacím súdom zistená a dovolateľom namietaná.

Z obsahu dovolania navrhovateľa vyplýva, že tento ako dovolací dôvod uplatňuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j., že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právom posúdení veci.

Právne posúdenie veci je nesprávne, ak odvolací súd posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. O takýto prípad sa v prejednávanej veci nejedná.

V zmysle § 774 Občianskeho zákonníka, sprostredkovateľskou zmluvou sa sprostredkovateľ zaväzuje obstarat' záujemcovi za odmenu uzavretie zmluvy a záujemca sa zaväzuje sprostredkovateľovi poskytnúť odmenu vtedy, ak bol výsledok dosiahnutý pričinením sprostredkovateľa.

Sprostredkovateľská zmluva je preto zmluva, v ktorej sa jedna strana (sprostredkovateľ) zaväzuje vyvíjať činnosť, ktorá vedie k tomu, aby druhá strana (záujemca) mala príležitosť uzavrieť určitú zmluvu s treťou osobou a záujemca sa zaväzuje poskytnúť sprostredkovateľovi odmenu, ak činnosťou sprostredkovateľa došlo k uzavretiu zmluvy.

Podstatnými obsahovými náležitosťami sprostredkovateľskej zmluvy sú a/ záväzok sprostredkovateľa obstarat' záujemcovi príležitosť k uzavretiu určitej zmluvy, b/ záväzok záujemcu poskytnúť sprostredkovateľovi odmenu, ak bude výsledok dosiahnutý zásluhou sprostredkovateľa. Takáto zmluva nemusí byť písomná a stačí v nej vymedziť všeobecnejšie obsah sprostredkovanej zmluvy, avšak i z tohto vymedzenia musí byť zrejmé, čo má byť sprostredkované.

Zväzok zo sprostredkovateľskej zmluvy nespočíva v uzavretí zmluvy menom záujemcu, ale v obstaraní príležitosti takúto zmluvu uzavrieť. To zahŕňa predovšetkým vyhľadávanie tretích osôb, ktoré budú mať na uzavretí sprostredkovanej zmluvy záujem, a v informovaní záujemcu o týchto osobách ako i o ďalších okolnostiach, ktoré sú pre záujemcu významné pre rozhodovanie, či túto sprostredkovanú zmluvu uzavrie a s kým. Sprostredkovanie je pojmovo úplatné, avšak odmena za sprostredkovanie nemusí byť v zmluve určená presnou čiastkou, môže ísť napr. o percentuálne vyjadrenie z hodnoty a pod. V zásade však je nepochybné, že sprostredkovateľ nie je iba pasívnym činiteľom, ale jeho činnosť musí mať aktívnu povahu, pretože ustanovenie § 774 Občianskeho zákonníka viaže nárok na odmenu k skutočnosti, že výsledok (teda uzavretie zmluvy) bol dosiahnutý pričinením sprostredkovateľa. Sprostredkovateľ je povinný záujemcovi oznamovať všetky dôležité okolnosti súvisiace so sprostredkovaním, najmä okolnosti ovplyvňujúce

rozhodovanie záujemcu o tom, či uzavrie sprostredkovateľskú zmluvu alebo nie. To zahŕňa tiež povinnosť informovať o dôveryhodnosti tretích osôb, vrátane predpokladov, ktoré vypovedajú o tom, s akou pravdepodobnosťou si svoje povinnosti, vyplývajúce zo sprostredkovanej zmluvy, splní, prípadne aké je riziko ich nesplnenia. Pre právo na odmenu sprostredkovateľa v dohodnutej výške musia byť kumulatívne splnené dve podmienky a to, že záujemca uzavrel s treťou osobou sprostredkovanú zmluvu a súčasne, že túto zmluvu uzavreli zmluvné strany pričinením sprostredkovateľa. Z uvedeného je zrejmé, že sprostredkovateľ nemá právo na odmenu vtedy, ak bola síce zmluva uzavretá, ale sprostredkovateľ sa o to svojou aktívnou účasťou nezaslúžil. Medzi činnosťou sprostredkovateľa a uzavretím zmluvy musí existovať príčinná súvislosť.

Dovolací súd zhodne s názorom odvolacieho súdu dospel k záveru, že v súdnej veci navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno, a nepreukázal, že došlo k uzavretiu zmluvy medzi účastníkmi, ktorej obsah by napĺňal pojmové znaky sprostredkovateľskej zmluvy podľa § 774 Občianskeho zákonníka, tak ako je uvedené hore. Činnosť navrhovateľa, ako ustálil i odvolací súd spočívala len v tom, že pripravil stretnutie s pracovníkom pobočky V. v T., ktorý však nebol a v rozsahu svojich kompetencií ani nemohol byť, zmluvnou stranou budúcej zmluvy o kúpe nehnuteľností, ktoré navyiac boli verejne ponúknuté na predaj. Navrhovateľ takisto nepreukázal v konaní, že za túto svoju činnosť mal dohodnutú odmenu a to v žalovanej výške 200 000 Sk. V tomto smere dovolací súd poukazuje na správne závery ako i presvedčivé odôvodnenie, ktoré vyvodil odvolací súd z doplneného dokazovania, a na ktoré i dovolací súd v podrobnostiach poukazuje.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolaním vytýkané nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) nie je dôvodné a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia a ani vady konania uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu preto priznal náhradu trov dovolacieho konania za jeden úkon právnej pomoci, ktorú poskytol advokát odporcovi vypracovaním písomného vyjadrenia

k dovolaniu (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) vo výške 220,73 eur, čo spolu s režijným paušálom 5,90 eur a 19 % DPH z priznanej odmeny vo výške 41,93 eur, predstavuje spolu 268,56 eur, ktoré zaviazal navrhovateľ zaplatiť k rukám právneho zástupcu odporcu do troch dní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 27. novembra 2009

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková